

25.11.87 (saja viiekümne esimene päev)

Alustan kirjutamist. Sedakorda jäi kahe kirja vahele vist väga pikk vahe, see oli aga tingitud ühest väga lihtsast põhjusest, mul ei olnud ümbrikke. Ümbrike ja kirjamaterjaliga meid siin keegi ei varusta, seda peab ise väeosa kauplusest ostma, kuna me ei ole veel oma esimest raha tšekkides kätte saanud, siis ... peab kuidagi hankima. Kui hakkate mulle kirjaümbrikke saatma, siis võin teile kirjutada kas või iga päev (hea mees, kes lubabki).

Kohe alguses tahan vastata küsimustele, sest neid oli tohtu hulk nendes kolmes kirjas, mis ma teilt nüüd juba saanud olen.

Kui te väidate, et on võimalus raamatuid välismaale saata, siis seda võimalust kasutage küll kohe ära ja saatke üks raamat. Kui selle läbi loen, siis saatke teine. Kui te arvate, et siin on eestikeelseid raamatuid, siis te eksite. Ma kahtlen, et siin isegi venekeelset ilukirjandust on. Aga kes teab, kes teab, paljude võimaluste maa ...

Aga nüüd siis vastused küsimustele. See, et minust sapöör saab, ei ole veel kindel, see selgub detsembris, kui lõpeb see karantiiniaeg ja hakkame siin konkreetsete ülesannetega tegelema. Igal juhul loodan ma oma alale saada, aga ega päris kindel ka ei ole, sest ega neid veepuhastuse masinaid teab kui palju ka ei ole aga meid on siin praegu kaheksa sama erialaga poissi.

Eestlased on järgmistest kohtadest: üks on Viljandi rajoonist, üks on Tõrvast (sõitis juba koju), üks Põlvast ja veel on kaks poissi, aga nende eluaseme kohta ma praegu pead anda ei saa, sest ei ole kindel. Nad ei ole eestlased, vaid Eestimaa venelased. Eks muu jutu sees oleme seda teineteiselt ka pärinud, praegu ei ole aga meeles.

Mis puutub loodusesse, siis see on siin järgmine. Igast neljast küljest piiravad lumiste tippudega mäed. Meie väeosa on ühe mäe nõlval, meist allapoole jääb „zeljonka“ ehk roheline org, mis on tõesti roheline, sest seal kasvavad tõepoolest rohelised taimed. Meie väeosa asukoht on aga üksluiselt hallikaspruun. Praegu on päeval 15 – 20 kraadi sooja, öösel aga külmetab, see tähendab, et jahe on, see on siin hilissügis ja võib-olla ka talv, ei tea veel. Päike tõuseb mägede tagant kella seitsme ajal ja loojub kella viie paiku ja jälle mägede taha. Ajavahe peaks

olema poolteist tundi, ehk kui teil on kell üheksa hommikul, siis siin on pool üksteist. Varju pikkus on praegu, keskpäeval, sama, mis kodus suvel.

Mis puutub elamistingimustesse, siis, elame kasarmus. Kitsam on küll kui Volžskis. Peldik ja pesuruum on väljas. Ülemuste kohta ei oska praegu veel midagi öelda, sest need saavad olema alles detsembrist, praegu tegelevad meiega „ajutised“. Ohvitserid elavad ka siinsamas väeosa territooriumil ühiselamutes, õigem oleks öelda, kasarmutes. Ega neilgi ei saa siin teab mis luks elutingimusi olla. Ohvitserid teenivad siin ka kaks aastat ja siis lähevad Liitu tagasi. Eks neil ole ka oma pere ja kodu. Kaks aastat peavad nad elama nii, et oma peret ei näe.

Kohalike elanikega meil kokkupuudet ei ole, sest väeosast minnakse välja ainult lahingoperatsioonidele, no ja kui mingil muul olulisel põhjusel, siis täielikus lahinguvastustuses ja mitte mingil juhul üksi. Kui niisama minna, siis võtavad kohalikud su lihtsalt kinni ja kogu moos. Kohalike hüütakse duhhideks või siis dušmaniteks.

Hmm ... kas siin kütmist on? Talvel peab vist öösel ikka kütma, sest muidu läheb külmaks, suvel peab aga vist jahutama.

Ajalehe väljalõikeid võid julgesti saata, vähemalt Andrus Pärnust saatis ja tulid kohale küll. Muide, ümbrikus pidavat saada siia saata pastapliiatsi südamikke, žilette, valget kraeriet. Seoses sellega palukski saata žilette, sest masin võttis jalad alla ja läks uue peremehe juurde, vist. Ma ei tea, mulle ta ei öelnud aga ühel hetkel ta läinud oli. Püüdke saata välismaiseid terasid, sest need on parema kvaliteediga ja kestavad kauem.

Mis puutub Vollisse, siis teda siia tõenäoliselt ei saadeta, sest siia tullakse ikka peale õppeväeosa. Ja üldse, 1989. aastal pidavat lõppema Liidu ja Afganistani vaheline leping ja mis peale seda saab, kes seda teab. Äkki hakataksegi vägesid välja viima.

Kirjutate, et Indrek peaks puhkusele tulema. Siin ei ole sellega muret, puhkusele siit ei saa, siit lähed ära alles siis, kui oma aeg teenitud. Äkki sellepärast vaevabki koduigatsus siin rohkem? Muide, see häda on ka teistel poistel.

Eesti Raadiost sain ka kirja. Ka nemad on minu teatest siin olemise kohta segadusse aetud ja imestavad, kuidas ma võin nii rahulikult kirjutada.

Eile olin esimest korda söökla toimkonnas. Päriskõnne oli. Vähemalt süüa sai, isegi vist liiga palju, sest öösel tuli kolm korda kemmergut külastada. Arvestades seda, et see on väljas ja mitte just päris nurga taga ja öösel on ikkagi külm, siis ei olnudki see enam nii hea.

Muu elu käib ikka vana rada, õpime igasugu miinikesi ja seda, kuidas neid üles leida.

Hakkan lõpetama, sest pea on tõesti tühjaks kirjutatud. Lisan veel Andruse kirja, hoidke see alles ja pange minu kirjade juurde.

PS! Ärge rääkige inimestele oma muredest, pooli neist see ei huvita, ülejäänud tunnevad head meelt.